

”Olemme jonkin lopun äärellä” - Keskustelu Alain de Benoistin kanssa

Mustasydan - *Jou 11*

Alain de Benoist, [American Renaissance](#), 22.11.2013

Keskustelu Alain de Benoistin kanssa.

American Renaissance: Olette sanoneet, että moderni on identiteetin vihollinen. Voisitteko avata tätä enemmän?

Alain de Benoist: Kun ajatellaan modernia aikaa, tulee miettiä sanan kahta eri merkitystä. Ensimmäinen on tuttu kaikille: se on elämän muutos joka tulee materiaalisen hyvinvoinnin kasvun seurauksena. Mutta modernismi on myös 1600- ja 1700-luvuilla vallinneen valaistuksen aikakauden tuote. Se on progressiivisuuden ideologia, jonka perusidea on että ihmiskunta tulee aina olemaan parempi. Tulevaisuus tulee olemaan parempi kuin nykyhetki ja nykyhetki on parempi kuin menneisyys. Kyseiselle ideologialle, ei menneisyydellä ole mitään annettavaa. Menneisyys on vanhanaikaisten tapojen ja järjenvastaisten tapojen hautausmaa. Sen sijaan ihmisen tulee käyttää järkeään ja päättää itse mitä haluaa.

Modernismi ottaa myös yhtenäisen näkökulman historiaan. Historiaa ei nähdä syklisenä, kuten se oli kreikkalaisille, vaan suorana viivana. Tämä näkemys tulee kristinuskosta ja juutalaisuudesta, joissa nähdään että on olemassa absoluuttinen alku ja absoluuttinen historian loppu. Ihmiskunta on myös samaan tapaan yhteneväinen. Kaikkien ihmisten tulee käydä läpi samat vaiheet ja saavuttaa sama kehitystaso. Tämä on edistyksen ja teknologisen kehityksen myytti.

Tästä seuraa, että kaikki mikä on uutta on arvokasta koska se on uutta. On olemassa uutuuden fetisismiä. Joten kun puhutaan modernismista tulee materialistisen ulottuvuuden lisäksi ottaa huomioon myös ideologinen ulottuvuus. Modernismi on luonnostaan vihamielinen yhteisöllisiä identiteettejä kohtaan, koska sellaiset identiteetit ovat este kohti yhtenäisen ihmiskunnan kehitystä.

On selvää, että modernismissa on vahva taloudellinen elementti. Euroopassa se voidaan yhdistää porvarisluokan ja sen kaupallisten arvojen nousuun. Tämä on kapitalismin ongelma. Se haluaa järjestää lisää markkinoita – maailman markkinat, maapallon markkinat – ja kollektiiviset/yhteisölliset identiteetit pirstaloivat näitä markkinoita.

Eurooppalaiset ovat toistuvasti kritisoineet Yhdysvaltojen olevan materialistinen yhteiskunta, mutta eikö jokainen yhteiskunta ole materialistinen? Eikö se ole osa ihmisluontoa haluta aina vain lisää?

Olet oikeassa. Sanoisin, että tässä mielessä olemme nykyään kaikki amerikkalaisia. Ja on totta, että on osa ihmisluontoa haluta lisää. Erona on se, että iso osa eurooppalaisesta uskonnosta ja filosofiasta perustuu arvoille, jotka ovat tärkeämpiä; uskolle, jonka mukaan on moraalisia tai filosofisia tai uskonnollisia syitä vastustaa alistumista ahneudelle ja rikkauksien haluamiselle. Tämä oli erilaista Amerikassa johtuen kalvinistien ajatukselle valituista – jumala osoittaa hyväksyntänsä antamalla vaurautta. Kuten Max Weberin teoria kytköksestä protestantismiin ja

kapitalismin välillä, uskon että näillä asioilla on suuri vaikutus.

Katolilaisissa maissa raha on aina epäilyksen alaisena, vaikkakin kaikki ottaisivatkin sitä enemmän lisää kuin vähemmän. Ranskassa voidaan nähdä kuinka olisi mahdotonta, että rikas mies valittaisiin valtion johtoon. Kukaan ei äänestäisi miljonääriä. Jo ajatus siitä olisi kuvottava. Mutta Amerikassa jos ehdokas on miljonääri, se näyttää että hän on menestyksekkäs ja kyvykäs.

Joten Euroopassa ihmiset kätkevät sen mitä heillä on. He eivät kerro kuinka paljon ansaitsevat. Amerikassa on intohimo numeroita kohtaan ja kaikki on laskettavissa määrissä. Amerikkalaiset tietävät kuinka paljon maksoivat mistäkin. Kun amerikkalainen turisti menee Eiffel-torniin hän kysyy: ”Kuinka monta askelta on huipulle?”. He eivät ymmärrä eroa määrän ja laadun välillä.

Onko mitään muuta katolilaisuuden lisäksi joka on suojellut Eurooppaa materialismilta?

Ei enää. Tänä päivänä kaikki katsovat samoja elokuvia, kuuntelevat samaa musiikkia, asuvat samanlaisissa taloissa. Tämä on asia joka suuresti huolestuttaa minua. Olen matkustanut paljon ja vuosi vuodelta näen maailman muuttuvan yhä samankaltaisemmaksi. Kutsun tätä samanlaisuuden ideologiaksi. Tämä ideologia voi ottaa uskonnollisen ja ei-uskonnollisen muodon, mutta keskeinen idea on että olemme kaikki osa ihmiskuntaa, että olemme kaikki saman perheen veljeksiä. Se tunnustaa että eroja saattaa olla, mutta ne eivät ole tärkeitä ja ne tulisi joko hävittää tai muuntaa kansantaruiksi. Amerikan intiaanit tekevät tanssinsa turisteille, mutta ei se ole perinteistä elämää.

Mikä on ratkaisu tälle yhtenäistymisen ongelmalle?

Nähdäksemme ratkaisuja tulee meidän käsittää globalisaatio dialektiikkana. Mitä enemmän maailma homogenisoituu, sitä enemmän on kapinointia. Siten impulssi joka homogenisoi planeettaa luo uudenlaista pirstaloitumista, uudenlaisia jakoja. Joskus tämä vastarinta voi olla liiallista ja ottaa esimerkiksi terrorismin muodon.

Ratkaisu on työskennellä paikallisesti. Uskon vahvasti paikallisuuteen. Paikallisuus tarkoittaa enemmän suoraa demokratiaa, se tarkoittaa vapautettujen tilojen eteen työn tekemistä. Se on yksi syy miksen anna paljon arvoa politiikalle. Uskon että poliittisten puolueiden aika on ohitse. Puolueet ottavat toistensa paikat, mutta ne eivät ole todellisia vaihtoehtoja. Ranskassa se on oikeisto tai vasemmisto, tai vasemmisto tai oikeisto, ja kaikki säilyy ennallaan.

Siksi niin monet ovat ihmiset ovat saaneet tarpeekseen poliitikkojen, rahoittajien ja median muodostamasta niin kutsutusta ”uudesta luokasta”. Varsin yleisesti ajatellaan, että tämä luokka ei ymmärrä kansalaisten jokapäiväistä elämää, että se on etäinen eikä ole sitoutunut tiettyyn maahan tai kansaan, vaan sillä on pikemminkin yhteisiä intressejä kansainvälisen uuden luokan kanssa. Tämä on yksi syy niin kutsuttujen populististen puolueiden nousuun, mikä on mielenkiintoisin poliittinen ilmiö kuluneen 10 tai 20 vuoden aikana.

Onko olemassa muita esimerkkejä vastarinnasta globalisaatiota vastaan?

Jotkut maat vastustavat todella hyvin. Esimerkiksi Kiina. Olin Kiinassa tovi sitten. Totta kai sielläkin näkee nuoria ihmisiä uppoutuneina iPodeihin, iPadeihin ja BlackBerryihin, mutta näkisin että kiinalaisilla johtajilla on hyvin selkeä kuva maailman tilanteesta. Hyvin harvat maat oikeasti yrittävät miettiä tulevaisuutta. Yhdysvallat tietysti, Venäjä ja Kiina myös, mutta

Euroopassa ei ole mitään.

Uskotko että amerikkalaiset pohtivat tulevaisuuttaan vakavasti?

Ei Amerikan kansa, vaan ajatushautomot ja valtiolliset virastot pohtivat hyvin vakavasti tulevaisuutta.

Enemmän kuin Euroopassa?

Kyllä, ehdottomasti. Meillä on poliitikkoja, mutta ei mitään verrattavissa ajatushautomoihinne. Ehkä joitain poliittisia klubeja, mutta ei muuta. Poliitikot haluavat vain tulla valituiksi, joten tulevaisuus on heille tuleva vuosi. He eivät ajattele maailmaa globaalisti.

Jos globaali kapitalismi on identiteettien vihollinen, niin voisitko kuvailla identiteetille ystävällisen talousjärjestelmän?

Talouselämää ei tule yksinkertaistaa vapaaseen vaihtoon ja kaupallisuuteen ja markkina-arvoon. Talousjärjestelmän tulee ottaa huomioon yhteiskunnallinen todellisuus, ja sen ei tule olla poliittisen vallan yläpuolella. Talousjärjestelmä, jossa vallitsee yhteiskunnallinen solidaarisuus joka sisältää yksityisen sektorin, julkisen sektorin, ja kolmas sektori vapaaehtoisyhteisöille kuten esimerkiksi työläisten osuuskunnille, on täysin mahdollinen. Rahoitusmarkkinoiden diktatuuri tulee tuhota. Talousjärjestelmän tulee perustua todelliselle tuotannolle eikä finanssikeinotteluun. Meidän tulee taistella globalisaation aiheuttamaa delokalisaatiota vastaan, joka johtaa työmarkkinoiden polkemiseen ja vahingoittaa työväenluokkaa luomalla painetta palkkojen alentamiseen. Vapaa vaihto valtioiden välillä on hyväksi kaikille jos valtiot ovat suunnilleen samalla taloudellisen kehityksen tasolla.

Euroopassa tulee harjoittaa kohtuullista protektionismia, joka takaa palkat ja tulot. Meidän tulee myös suosia niin paljon kuin mahdollista paikallistuotteiden kuluttamista painottaen paikallista tavaraliikennettä ja talouksien läheisyyttä. Talouksien relokalisaatio on keino ylläpitää kollektiivisiä identiteettejä ja palauttaa yhteisöllisiä siteitä ja lähidemokratiaa julkiseen tilaan, jossa kansalaisuus saa ilmentymänsä.

Toivotko Eurooppaa joka olisi riippumaton paikallisesti?

Olen henkilökohtaisesti poliittisesti yhtenäisen Euroopan puolesta, mutta se olisi Eurooppa, jossa mahdollisimman monet päätökset tehtäisiin paikallisesti. Puhumme läheisyysperiaatteesta, jonka mukaan ihmiset päättävät itseään ja yhteisöjään koskevista asioista niin paljon kuin mahdollista alimmalla mahdollisella tasolla.

Se oli Yhdysvaltojen alkuperäinen idea. Jokaisella osavaltiolla tuli olla laaja itsemääräämisoikeus.

Mutta sana ”federalismi” on saanut eri merkityksen Yhdysvaltojen historian aikana. Nyt kun sanomme ”federaalinen” tarkoittaa se keskushallitusta, vaikka alunperin oli toisin. Osavaltioiden oikeuksien historia on monimutkainen.

Mutta sitä juuri tarkoitan. Euroopan Unioni näyttää seuraavan samaa kaavaa. Keskushallinto haluaa aina enemmän valtaa. Sveitsin muodostaessa poikkeuksen tähän sääntöön.

Pidän Sveitsistä hyvin paljon. Haluaisin että Sveitsin malli laajennettaisiin koskemaan koko Eurooppaa. Ei saa unohtaa, että erona Euroopalla (niin kutsuttu Euroopan komissio) ja Yhdysvalloilla on se, että Euroopassa sitä ei ole edes valinnut ketään. Se ei demokraattisesti laillinen. Minulla ei ole minkäänlaisia harhakuvia teillä Yhdysvalloissa järjestettävien vaalien arvosta, mutta teillä silti on edes olemassa vaalit. Ei Ranskassa. Valitsemme Euroopan parlamentin jolla ei käytännössä ole mitään valtaa ja ainoa syy miksi kyseiset vaalit kiinnostavat ihmisiä on, että ne antavat viitteitä siitä mikä puolue on suosituin omassa maassa.

Uskotko poliittisesti yhtenäisen Euroopan joka oikeasti jättää paikallistason päätösten teon paikallisille olevan mahdollinen?

Kyllä. Esimerkin voi nähdä Sveitsissä. Mikä on kylläkin pieni maa.

Mutta Euroopan historiassa on ollut kaksi kilpailevaa mallia. Toinen on kansallisvaltiomalli, josta Ranska on täydellinen esimerkki, mutta josta myös Englanti ja Espanja ovat myös esimerkkejä. Toinen malli on valtakunta: Italia, Saksa jne. Uskon että valtakunnan malli on paljon parempi koska se ei keskity valtaa. Se jättää oikeuksia ja poliittista päätäntävaltaa eri maille ja alueille. Lähihistoriassamme Itävalta-Unkarin valtakunta on esimerkki tästä mallista. Se sisälsi 35 eri kansalaisuutta, mutta toimi silti suhteellisen hyvin. Mutta tietysti se oli mukana kaikissa ongelmissa Balkanilla.

Monissa maissa Yhdysvaltain läsnäolo on epämieluisaa, mutta heijastaako se vain sen valtaa? Onko tämä meidän versiomme ranskalaisesta sivistämissiistiosta (mission civilisatrice) tai Brittiläisestä imperiumin rakentamisesta, vai onko tavassa, jolla Amerikka tyrkyttää ideoitaan maailmalle jotakin erityistä?

Varmasti Englannilla, Ranskalla ja Espanjalla oli suuri vaikutus maailmaan, mutta erona on se että ne ovat vanhoja maita. Maita joilla on takanaan 2000 tai 3000 vuotta, ja niin pitkään aikaan mahtuu paljon erilaisia poliittisia järjestelmiä. Mutta Yhdysvalloissa asia ei ole niin. Alusta alkaen teillä oli myytti kaupungista ja kukkulasta, että olitte uusi valittu kansa, että pakenitte korruptoitunutta Eurooppaa ja sen monarkiaa ja rakentaisitte uuden yhteiskunnan, josta tulee historian paras.

Tämä kulkee käsi kädessä amerikkalaisen optimismin kanssa. Vastaan saattaa tulla monia ongelmia mutta loppukädessä teknologia selvittää ne. Teknologia aiheuttaa ongelmia ja enemmän teknologiaa selvittää ne. Tämä tunne, jonka hyvin moni amerikkalainen jakaa, voi johtaa eristäytymiseen tai Wilsonismiin, jossa halutaan valloittaa, mutta ei vanhanaikaisesti. Te haluatte muuttaa kaikki ihmiset amerikkalaisiksi.

Olen pistänyt merkille, että aina kun olen Amerikassa, kuulen musiikkia. Musiikkia tai television, jopa ravintoloissa. Mutta se on aina amerikkalaista musiikkia. En ikinä kuule laulajaa tai musiikkia, joka ei olisi amerikkalaista. Joissakin pienissä piireissä voit nähdä ranskalaisen elokuvan, ja ihmiset saattavat tietää Edith Piaffin tai Maurice Chevalierin. Mutta jos menet Eurooppaan tai mihin tahansa muualle, kuulet täysin samaa musiikkia! Et pelkästään, mutta pääsääntöisesti. Jos se ei ole ranskalaista, se on amerikkalaista musiikkia. Mikseivät ranskalaiset kuuntele kiinalaista tai afrikkalaista tai saksalaista tai espanjalaista tai tanskalaista musiikkia? Ja sama koskee elokuvia. Me näemme kaikki amerikkalaiset elokuvat. Me emme näe kaikkia saksalaisia tai italialaisia filmejä, vaikka kyseiset maat ovat hyvin lähellä Ranskaa.

Globalisaatio on mekanismi kaiken tämän takana. Englannista tulee universaali kieli, jos et ymmärrä englantia, et voi käytännössä käyttää Internetiä. Joten tässä on kaksi syytä Amerikan vaikutukseen. Toinen syy on ideologinen, mutta toinen on puhtaan voiman vaikutus. Tämä on normaalia.

Eurooppalaisesta näkökulmasta George W. Bushin kaltainen henkilö on varmasti ollut vaikeasti ymmärrettävissä, koska hän ei ollut machiavelliläinen eikä edes erityisen sivistynyt.

Meille hän näyttää idiootilta. Euroopassa hyvä poliitikko tai valtionmies on joku, joka on oppinut poliittisen filosofian ja kirjallisuuden saralla, jolla on syvä tietämys maailmasta, joka näkee historian tragediana. Hän on realistinen politiikan suhteen eikä yritä peitellä vaikuttimiaan moraalisesta diskurssin savuverhon taakse. Amerikkalaiset ovat täysin erilaisia. He laittavat kätensä sydämelle ja puhuvat vapaudesta ja demokratiasta.

Eilen olin Ronald Reagan Buildingissa Washingtonissa, jossa näin lainauksen presidentti Reaganilta, joka meni suunnilleen näin: ”Kasvulle tai ihmisen onnellisuudelle ei ole minkäänlaisia rajoja jos ihmiset saavat valita unelmansa vapaasti.” Mitä tämä tarkoittaa? Ei mitään. Mutta voit nähdä tämän kaltaisia asioita joka puolella.

Olin hiljattain New Yorkissa ja vierailin Rockefeller Centerissä. Ja siellä oli ruokailualustoja/tabletteja, joissa oli lainauksia Nelson Rockefelleriltä: ”Uskon ihmisyyteen. Uskon rakkauteen. Uskon onnellisuuden tavoitteluun, mutta mikään ei ole niin tärkeää kuin rakkaus.” Tämän miehen elämä koostui rahan tekemisestä, mutta hän sanoo ettei ole mitään tärkeämpää kuin rakkaus. Hän ei ollut rakastaja, hän oli rahoittaja. Tällaiset asiat vaikuttavat hyvin oudoilta eurooppalaisille.

Ja on niin paljon asioita jotka ovat tulleet Amerikasta ja asettuneet Eurooppaan, kuten sukupuolitutkimus, ihmisiä kuten Judy Butler, jotka ovat täysin hulluja. Hullunlainen feminismi. En ole feminismiä vastaan. On olemassa hyvää feminismiä, jota kutsun identitääriseksi feminismiksi, joka yrittää tuoda esiin naisellisia arvoja ja näyttää, etteivät ole alempiarvoisia maskuliinisiin nähden. Mutta tämä Amerikkalainen versio universaalista egalitarianismista sanoo, ettei miesten ja naisten välillä ole eroja. Se myöntää, että on olemassa pieni ero: synnyt jomman kumman sukupuolen edustajana, mutta sillä ei oikeasti ole merkitystä. Millä on merkitystä on se, että sukupuoli on sosiaalinen konstruktio ja se on verrattavissa rotuun. Rotu ja sukupuoli, niitä ei ole olemassa koska ne ovat sosiaalisia konstruktioita, ne ovat vain se mitä mielesi sanoo niiden olevan.

Olette ehkä tietoisia siitä, että viime toukokuussa Ranskan hallitus päätti, se on nyt laki, että Ranskan tasavalta ”ei tunnista rotujen olemassaoloa.” Rotuja ei ole olemassa, mutta rasismi on olemassa. Meidän tulee taistella rasismia vastaan, joka on oletettavasti vihaa jotakin kohtaan mikä ei ole olemassa. Mielenkiintoista on, että nämä ihmiset sanovat arvostavansa monimuotoisuutta, mutta miten voi sitä voi olla olemassa jos rotuja ei ole olemassa? Monet näistä ideologioista muoti-ilmiöitä tulivat Amerikasta.

Monet amerikkalaiset ja eurooppalaiset, jotka ovat turhautuneita maittensa suunnasta puhuvat mahdollisesta systeemin romahduksesta. Ennakoitko romahdusta?

En ennakoiko koska on mahdotonta nähdä ennalta mitään. Historian tärkein ominaisuus on, että se

on aina avoin ja siksi arvaamaton. Mitään viimeisen vuosikymmenten merkittävistä tapahtumista ei nähty ennalta, alkaen Berliinin muurin sortumisesta ja Neuvostoliiton hajoamisesta. Ihmiset jotka ovat taipuvaisia katastrofien näkemiseen ja pessimismiin eivät tajua, että historia on avoin. He uskovat ettei mikään voi muuttua, mutta silti muutos on aina mahdollinen koska ihmishistoria on avoin. En näe ennalta romahdusta, mutta uskon vahvasti sellaisen mahdollisuuteen.

Ainakin Euroopassa on vallalla näkemys, että poliittinen järjestelmä on tullut tiensä päähän. Ja käynnissä on myös finanssikriisi, joka on minusta enemmän rakenteellinen kriisi kuin kapitalismin kriisi. Luotolla ei voi elää ikuisesti. Herran tähden, katsokaa Yhdysvaltojen julkista velkaa. Me lisäämme aina vain hieman enemmän ja hieman enemmän. Mutta ”enemmän” ja ”paremmin” ovat täysin eri asioita. Yksikään puu ei voi tavoittaa taivasta, se tulee takuulla kaatumaan.

Ja samaan aikaan on ekologisia, väestökasvullisia ja siirtolaisuudesta johtuvia ongelmia. Me olemme selvästi jonkin lopun äärellä. Mahdollisesti modernin lopun. Milloinkaan elämäni varrelta en muista aikaa, jolloin kaikki mahdollisuudet olisivat olleet yhtä avoinna kuin ne ovat nyt. Maailmamme on murroksessa. Kylmänsodan aikaan asiat olivat yksinkertaisia, kaksi puolta. Mutta ei enää. Mitä tulee Venäjältä? Mitä tulee Kiinasta? Afrikassa meillä tulee olemaan samanlainen väestönkasvu, joka on kuin Yhdysvaltojen julkinen velka!

Joten uskon että romahdus on mahdollinen ja että se saattaa olla tarpeellinen, mutta sen varaan ei voi laskea. Ei voi istua tuolissaan ja sanoa ”Niin, hyvät ystävät, odota maailmanloppua.” Se olisi kuin Jehovan todistajat: ”Maailman loppu on lähellä.” Yksi maailma saattaa olla loppumaisillaan, mutta ei maailma itsessään.

Miksi romahdus saattaa olla tarpeen?

Muutokselle. Amerikkalaiset ovat maansa alusta alkaen eläneet suurin piirtein saman systeemin alaisina, joten heidän on helppo uskoa systeeminsä olevan luonnollinen. Euroopassa olemme nähneet niin monta erilaista järjestelmää, niin monta vallankumousta, niin monta ristiriitaista mielipidettä. Kieltäydyn rajoittamasta itseäni väistämättömyyden edessä.

Nykyisen järjestelmän alla vain marginaaliset uudistukset ovat mahdollisia. Ranskassa Kansallinen Rintama (Front National) kasvaa hyvin mielenkiintoisella tavalla. Siitä on tulossa johtava poliittinen puolue, mikä on hyvin outoa kun muistetaan, että sillä on valintasysteemin tähden vain kaksi edustajaa kansalliskokouksessa. Mutta vaikka Marine Le Pen valittaisiin presidentiksi – en usko niin tapahtuvan mutta mahdollisuutta ei voi suoralta kädeltä hylätäkään – ei tapahtuisi mitään suuria muutoksia. Eläisimme samanlaisessa yhteiskunnassa, katsoisimme samoja elokuvia, pelaisimme samoja videopelejä, ja niin edelleen.

Olet puhunut siitä kuinka monimutkainen ja moninainen identiteetti on. Se koostuu kielestä, historiasta, ammatista, etnisyydestä, sukupuolesta jne. Mutta miksi rotu ei voi olla osa kollektiivista identiteettiä, ainakin valkoisten keskuudessa?

Tarkoitatko Euroopassa?

Missä vaan.

Se on jopa kielletympää Euroopassa. Yhdysvalloissa suurin osa ihmisistä hyväksyy rotujen

olemassaolon. Ja omassa ajattelussani rodun hyväksyminen on hyvin eri asia kuin rasismi, mutta Euroopassa niin ei ole. Yhdysvalloissa teillä on rodullista statistiikkaa. Voitte mennä hallitukselle ja saada rodullista statistiikkaa kaikesta, mukaan lukien rikollisuudesta ja yhteiskunnallisista eroista. Tämänlaisen statistiikan kerääminen on kiellettyä Euroopassa, varsinkin Ranskassa.

Ranskassa ihmiset voi luokitella ulkomaalaisiksi tai Ranskan kansalaisiksi, mutta monilla maahanmuuttajilla on Ranskan kansalaisuus. Joskus he saavat sen automaattisesti kun syntyvät Ranskassa. Sosiologit, jotka haluaisivat tutkia rodullista kysymystä joutuvat tutkimaan asiaa epäsuorasti esimerkiksi terveydenhuollon statistiikan kautta. Kukaan ei tiedä kuinka monta mustaa on Ranskassa. Meillä on tietysti jonkinlainen käsitys, mutta virallisesti rotutilastot ovat kiellettyjä koska rotuja ei ole olemassa. Sellaisia tilastoja saattaisivat käyttää rasistit. He voisivat käyttää hyväksi esimerkiksi rikollisuutta koskevia tietoja.

Mutta palatakseni kysymykseen identiteetistä, olen huolissani siitä, että ihmiset Ranskassa, jotka haluavat puolustaa identiteettiä, eivät tunnu tietävän, mitä se tarkoittaa. He antavat sille ainoastaan negatiivisia kuvauksia: ”En ole siirtolainen.” Selvä, et ole siirtolainen, mutta mikä sitten olet? ”Olen ranskalainen.” Mutta tietysti olet paljon muutakin. Olet mies tai nainen, olet journalisti tai tuottaja, olet homo tai hetero, syntynyt tietyllä alueella jne. Identiteetti on monimutkainen.

Miten omasta mielestäsi eroat identiteeteistä?

Jos vertaan sinua ja minua, ensimmäinen ero on siinä, että olen tietoinen rodusta ja rodun tärkeydestä, mutta en anna sille liioitellun suurta arvoa kuin sinä. Minulle se on tekijä, mutta vain yksi muiden joukossa.

Toiseksi, en taistele valkoisen rodun puolesta. En taistele Ranskan puolesta. Taistelen maailmankatsomuksen puolesta. Olen filosofi, teoreetikko ja taistelen selittääkseni maailmankatsomustani. Ja tässä maailmankatsomuksessa, Euroopalla, rodulla, kulttuurilla ja identiteetillä, on kaikilla roolinsa. Niitä ei ole jätetty. Mutta pääasiassa työskentelen puolustaakseni maailmankatsomusta. Totta kai minua kiinnostaa kovasti tulevaisuus ja maani, rotuni ja kulttuurini kohtalo, mutta olen myös kiinnostunut kaikkien muidenkin ryhmien tulevaisuudesta.

Maahanmuutto on selvästi ongelma. Se aiheuttaa paljon yhteiskunnallisia sairauksia. Mutta identiteettimme, maahanmuuttajien identiteetti, kaikilla maailman identiteeteillä on yhteinen vihollinen ja se on järjestelmä joka tuhoaa identiteetit ja erilaisuuden kaikkialla. Kyseinen järjestelmä on vihollinen, eivät muut. Tämä on minun uskontunnustukseni.

Onko mitään mitä haluaisit sanoa amerikkalaiselle yleisölle?

Mitä sanoisin on se, että yrittäkää olla hieman avoimempia muulle maailmalle. Yrittäkää oppia tuntemaan muita maita älkääkä pelkästään vierailko niissä turistina. Turistina ei näe paljoa. Teidän tulee ymmärtää, että ympäri maailmaa ihmiset voivat ajatella eri tavoin. En sano, että toinen on toista parempi tai huonompi, mutta hyväksykää nämä erot, koska erilaisuuksien maailma on rikkaampi maailma. Maailman rikkaus on monimuotoisuus – aito monimuotoisuus.